

Skóciai útibeszámoló – 2025. 04. 22-26.

Az SZTE Báthory István Nemzetközi Történelemverseny tavalyi (Smohay Erzsébet, Újpesti Könyves Kálmán Gimnázium) és idei (Kocsis Bence, Szegedi Deák Ferenc Gimnázium) győzteseinek jutalomútja egy öt napos skóciai út volt. Az alábbiakban a két diák élménybeszámolóját olvashatják.

Smohay Erzsébet beszámolója az 1-3. napról:

Április 22-én késő este érkeztünk meg Glasgow városába, majd a minden tekintetben rendes és nem utolsó sorban zenei ízlésben is bővelkedő transzfercég sofőrei jóvoltából eljutottunk a szállásunkra is. Itt azonban kevés időt töltöttünk – csupán egy rövid éjszakát, – és egy korai reggelit követően máris Inverness felé utaztunk buszunk fedélzetén.

A hosszú buszút alatt mindenkinek volt ideje kipihenni magát, vagy kedvére nézelődni az elénk táruló csodálatos skót tájon. Kopár domboldalak, magányos romok, elhagyatott házak vagy éppen zöld fenyvesek képe suhant el mellettünk.

A skót felföld legelői mintegy fehérre pettyezetten voltak telehintve a legelésző báránnyal, de sokszor láttunk a szinte nemzeti jelképként kezelt legősibb marhafajt, a skót-felföldi marhák közül is néhányat. A végállomásról egyenesen az aznapi szállásra mentünk, ami igencsak jó környéken helyezkedett el, hiszen az utunk gondozott házak, illetve már-már villák között

vezetett. Megérkezvén leraktuk nagy táskáinkat, és az invernessi mindenkori találkozási pontra, a Falcon square-re sétáltunk. A tér jellegzetes szobra egy ágaskodó unikornist ábrázol, amelyet magas talapzata miatt lehetetlen nem észrevenni.

Ami Skóciában a leginkább lenyűgözött engem, legalábbis a városokat illetően biztosan, az egyértelműen az építészet volt. Eleinte szinte minden második házat meg akartam örökíteni, ahogy megpillantottam szép falaikat, barátságos ablakaikat és úgy általában az impozáns, bölcsességet sugárzó és nemes összhatásukat, de aztán rájöttem, hogy a történelmi belvárosok gyakorlatilag csak ilyen gyönyörű épületekből állnak. Jellemzően kőből épültek, így végig

egységes képet mutatnak, de pont ez eredményezi azt, hogy a színek hiánya és látszólagos egyhangúság a végére már bennem is egyfajta telítettség-érzetet keltett.

Egy tradicionális skót ételeket kínáló étteremben ebédeltünk meg, ahol volt alkalmam megkóstolni a Haggist, a skótok egyik nemzeti ételét. Természetesen nagyon finom volt, leginkább a véres hurkára emlékeztetett, csak ez birkából készült.

Délután a Loch Ness-i túránk következett. A szervezett, buszos kiránduláson más turisták is részt vettek a mi csapatunkon kívül, ami bizonyára örömeire szolgált a rendkívüli lelkesedéssel és előadásmóddal megáldott idegenvezető hölgynek. A buszban ülve ismertette velünk a túra menetét, illetve a nevezetes tó gazdag flóráját és faunáját bemutatni hivatott képeket és prospektusokat küldött szét az utasok között. Az út során még rengeteg információval gazdagította a jelenlevőket, és az őt értő és értékelő résztvevők harsány nevetéséből, valamint a hölgy élénk mozdulataiból és soha el nem apadó hangjából ítélve sziporkázó viccekkel is szórakoztatta a társaságot. (Én hiányos angoltudásomból, valamint a tőle való távolságból kifolyólag az elhangzottak csupán töredékét értettem, azonban ez nem akadályozott meg abban, hogy a hölgy így is maradandó nyomot hagyjon bennem.)

A buszról leszállva mindjárt hajóra szálltunk, hogy a szép (a skóthoz képest túlságosan is szép) időben végig hajózzunk Loch Ness taván. Itt aztán teljes szélességében tárult elénk a gyönyörű kilátás, nagyon jó volt ülni a szabad levegőn és a természet kincseinek látványával feltöltődni.

Az éppen virágzó, élénkszerű sünnanót körös-körül ott sárgállott szinte mindenhol, és mivel az egyik kedvenc színem a sárga, teljesen beleszerettem ebbe a kellemes illatú növénybe. A hajó egyenesen Urquhart várához vitt bennünket, amelynek lábánál Izing Máté és Tóth Ádám tanár urak megtartották az

első ismertetőt a skót felföld földrajzáról, a Loch Ness-i tóról, valamint Urquhart várának történelméről. Igazán remek és érdekes beszámoló volt, a leginkább azért voltam hálás, mert ezalatt a pár perc alatt több lényegét kaptam meg a földrajznak, mint az utóbbi négy év alatt az iskolában bármikor.

Ezután még volt egy kis időnk bebarangolni a sokszázéves várat, ami ugyan ma már csak rom, mégis a skótok nemzeti identitásának egyik fontos jelképe. A vár régi helyiségeit informatív táblákkal mutatták be, a bástyából való kilátással pedig még megszemlélhettük a híres tavat. Ugyanazzal a busszal mentünk vissza, amelyikkel a hajóhoz mentünk, majd az út után elfoglalhattuk a szobáinkat a szálláson, végül elkölthettük a finom vacsorát is, amit torta koronázott meg, hiszen Bence épp aznap töltötte be tizenhetedik életévét (így még színes lufikban is részesült a szállás jóvoltából).

Másnap reggel a csomagjainkkal megpakolva elsétáltunk egészen a város széléig, hogy megcsodálhassuk az itt elterülő öblöt, amelybe a Ness folyó torkollik, és ahonnan már látni a tengert is. Izing Máté tanár úr itt is nagyon jó előadásban (sőt, egy közös kép kegyében is) részeltetett minket, majd a városon is végigvezette a társaságot, a folyópartról négy

templomra nyíló kilátás helyén például betekintést nyerhettünk általa Skócia vallási helyzetébe, és megtudhattunk a skót egyházzal kapcsolatos érdekes dolgokat. Miután körüljártuk a virágzó fákkal övezett Szent András katedrálist, kaptunk egy kis szabadidőt a városban még utoljára sétálgatni, körülnézni. Végezetül ismét a buszvégállomásra vettük az utunkat, ahol még néhányan beszaladtunk az ott álló impozáns közkönyvtárba, aminél szebb könyvtárat még nem nagyon láttam. A buszra felszállva ismét négyórás buszút következett, hogy eljuthassunk a fővárosba, Edinburgh-ba, ahová már csak este érkeztünk meg.

Mondanom sem kell, hogy végtelenül hálás vagyok azért, mert részt vehettem ezen az utazáson, ami biztosan maradandó élmény lesz a számomra. Izing tanár úr mindvégig végtelen profizmussal, ugyanakkor rendkívül szerethetően tartotta kezében a szálakat, jó sok mindent bejárva ezalatt az idő alatt megismerhettünk mindent, amit csak lehetett. A szegedi emberek e különítménye között létezve pedig immár megingathatatlan meggyőződésemmé vált, hogy

Szeged bizonyára remek város lehet, így remélem, hogy újonnan szerzett kapcsolataim, vagy feltámadó utazási kedvem révén nemsokára saját szememmel is megnézhetem a sokat emlegetett Kárász utcát és a Széchenyi teret.

Kocsis Bence beszámolója a 3-5. napról:

Az első teljes edinburghi napunkon a finom reggeli elfogyasztása után kezdetét vette az utunk az edinburgh-i kastélyvárba, ami számos érdekességet tartogatott magában számunkra. Hatalmas területen csodálható meg, így sokat megtudhattunk mind a vár, mind Skócia történelméről is. Ami számomra a legszebbnek bizonyult a skót koronázási eszközök, amiket úgyszintén kiállítottak. Egész délelőtt a várat és annak környezetében gyönyörködtünk. Ám végül a kora délutáni órákban egy rövid ebédszünet után meglátogattuk a Szent Giles Katedrális a Royal Mile-on keresztül haladva. A belső látogatás előtt Sisák tanár úr irodalmi és művészeti érdekességekkel keltette fel a hallgatóság figyelmét. Miután betértünk skót presbiteriánus egyház központi helyszínére, szemképráztaó gyönyörűsége miatt mindenki csak csodálni tudta azt.

Ám a katedrális látogatása után a felnőttek és a diákok külön váltak. Diáktársaimmal meglátogattuk a Holyroodhouse-palota kertjét, illetve körbejártuk az épületet. Nekem még ezelőtt nem volt lehetőségem emeletes busszal utazni, így az utazásunk során ezt is ki szerettem volna próbálni. Mivel a palota viszonylag távolabb helyezkedik el a belvárostól, kapóra jött, hogy igénybe vegyük a helyi tömegközlekedést. A buszról leszállva egyből a Royal Mile felé vettük az irányt, és megegyeszer körbejártuk. Azonban az időnk elfogyott, és vissza kellett mennünk a szállásra, ahol megvacsoráztunk, majd órák hosszan át beszélgettünk, mielőtt lefeküdtünk volna.

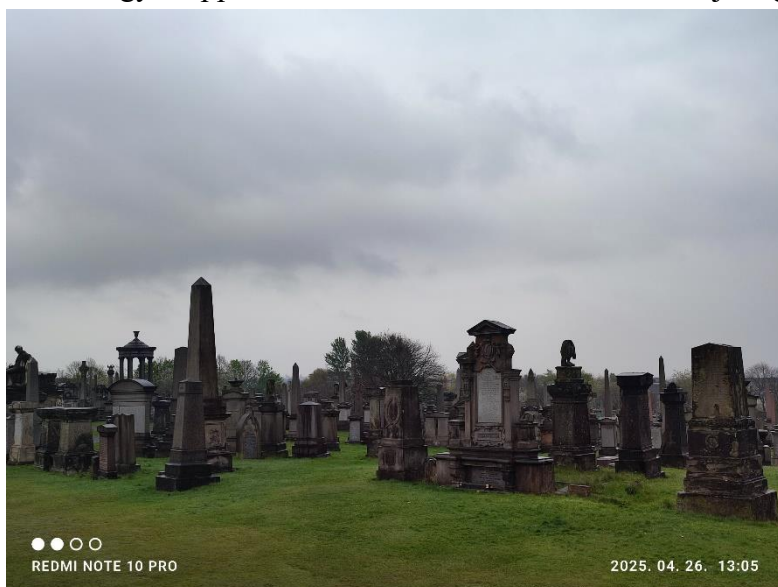

Másnap kora hajnalban szólt az ébresztőóra, hiszen a társaság elhivatottabb részét Izing tanár úr a vacsoránál invitálta egy reggeli előtti, napfelkeltés 2-3 órás túrára Arthur szikláihoz. A dombos, sziklacsúcsos terület Edinburgh közigazgatási határain belül van, ugyanakkor a skótok mégis megőrizték azt eredeti állapotában. A sziklacsúcsokhoz számos legenda fűződik, s egy kora középkori kolostor romjait is megtekintettük. A park egy vulkanikus dombvidéken fekszik,

amelynek legmagasabb pontja az Arthur's Seat, egy 251 méter magas kialudt vulkán. A csúcsról lenyűgöző kilátás nyílik Edinburgh egész városára, a Forth-folyó torkolatára és a környező tájra. A parkban található a Salisbury Crags nevű sziklafal és a Duddingston Loch tó is, amely népszerű helyszín a természetjárók és a madármegfigyelők számára. 1,5 órás kirándulás után elértük a csúcst, ahol a kirándulás közben meg-megpillantott panoráma teljes egésze tárult a szemünk elé. a Képek magukért beszélnek.

Minden egyes percet megért a túra. Viszont a hét korábbi részében az időjárás nekünk kedvezett. Több százéves rekordokat döntött meg a meleg (20-23 fok) illetve a szárazság, hiszen egy csepp eső nem esett. Ám nem lett volna teljes egy skót út eső nélkül, de ez pont rosszkor,

a dombról lefelé ért minket, ami nagyban megnehezítette a dolgunkat abban, hogy biztonságosan leérjünk. A szállásra visszaérve egy gyors reggeli és összepakolás után egy 1,5 órás buszút vette kezdetét kirándulásunk kiinduló, majd most végső helyszínére, Glasgow-ba. Érkezésünk után a György teret látogattuk meg, ahol Izing tanár úr és jómagam mutattuk be a teret, és annak minden izgalmas részletét. Mivel

felújítás alatt volt, közelről sajnos nem tudtuk megnézni a szobrokat. Tovább haladva megtudhattuk Izing tanár úrtól az érdekes skót szokást, miszerint nem takarítják az angol királyokat, hadvezéreket ábrázoló szobrokat, sőt, olyan helyekre rakják azokat, ahol nagyobb valószínűséggel foga azokat madárpiszok borítani. A skótok – kifejezve ellenérzéseiket a britekkel szemben – a legkülönbözőbb tárgyakkal – például forgalomterelő bójákkal „díszítik” ezen szobrokat. A városban közösen meglátogattuk még egy templomot. Templom után egy temetőt, Európa egyik első nekropoliszát néztünk meg, amely gyönyörű és hatalmas sírjaitól kirázta az embert a hideg.

Ezek után szabadidőnkben még körbejártuk a belvárost. Mivel a Celtic focicsapata pont akkor nyert mérkőzést, az egész városban parádés hangulat tombolt. Ám sajnos ez is véget ért, hiszen indulnunk kellett a repülőtérre. Szerencsére a gép nem késett, a hazaúton is minden rendben zajlott. Budapesten elbúcsúztunk egymástól, és Szegedre már kisebb transzferbuszokkal mentünk, amit szerintem mindenki végig aludt. Köszönjük a szervezést Izing-Gombos tanárnőnek és Izing tanár úrnak!